

ΠΑΓΕΙ ΝΑ ΨΩΝΙΣΗ!

Πώς σας φαίνεται η κυρά Μαυρίκα νά τρέχη έτσι εις τούς δρόμους με τὸ καλάθι περασμένο εις τὸ δεξιό της πόδι;

Ἡ κυρά Μαυρίκα πηγαίνει εις τὴν ἀγορὰν νά ψωνίσῃ. Ὡ! εἶνε πολὺ καλὴ οἰκοκυρά. Κυττάξτετε τί σοβαρὸ ποὺ ἔχει! Ἡ κυρά Μαυρίκα ἐννοεῖ ὅτι κάμνει σπουδαίαν δουλειά· δι' αὐτὸ περιπατεῖ με τόσο καμάρι.

Ὁ κύριός της, κάθε πρωί, βάζει μέσα εις τὸ καλάθι μίαν σημειώσιν, εις τὴν ὁποίαν γράφει τί θέλει, καὶ ἡ Μαυρίκα πηγαίνει εις τὴν ἀγορὰν.

Ἄν ὁ κρεοπώλης δὲν ἔχῃ διάθεσιν νά τῆς δώσῃ ἀμέσως τὸ κρέας, ἡ Μαυρίκα γαυγίζει, ὡσάν νά τοῦ λέγῃ:

— Ἐλα, κάμε γρήγορα, σὲ παρακαλῶ· δὲν ἔχω καιρὸν νά χάνω· ἔχω δουλειὰ ἔς τὸ σπῆτι.

Μίαν ἡμέραν ἡ κυρά Μαυρίκα ἔφερεν εις τὸν κύριόν της ἓνα κομμάτι κρέας, τὸ ὅποιον δὲν ἦτο διόλου καλόν.

Ὁ κύριός της τὴν ἔστειλεν ὀπίσω, με ἄλλην σημειώσιν, νά τῆς δώσῃ ἄλλο κομμάτι κρέας.

Ὁ κρεοπώλης ἔκαμεν ὅτι τοῦ ἔγραφεν ὁ κύριος τῆς Μαυρίκας, καὶ ἀφοῦ ἔβαλε τὸ κρέας εις τὸ καλάθι, εἶπεν εις τὴν σκύλαν.

— Τώρα πειὰ θαρρῶ πὼς ὁ ἀφέντης σου θὰ μείνῃ εὐχαριστημένος. Ἡ κυρά Μαυρίκα ἐγαύγισε, σάν νά τοῦ ἔλεγε:

— Ἄν εἶνε καλὸ τὸ κρέας θὰ εὐχαριστηθῇ, γιατί οἱ ἄνθρωποι, οἱ ἀφεντάδες, δὲν τὸ θέλουν τὸ ἄσχημο κρέας. Αὐτὸ εἶνε γιὰ μᾶς, τοὺς σκύλους. Ἄλλη φορὰ ὅμως, σὲ παρακαλῶ, νά μὴ με κάνῃς νά ξανάρχωμαι δύο φοραῖς· ἐγὼ δὲν θέλω νά χάνω τὸν καιρὸν μου.

Καὶ ἡ κυρά Μαυρίκα ἀνεχώρησε κατεὐχαριστημένη ὅτι ἔμαθε εις τὸν κρεοπώλην τὰ καθήκοντά του.

έπηρε εν μολυβδοκόνδυλον και εις το όπισθεν μέρος του χαρτίου μιὰς εικόνας το όποιον ήτο άσπρον, έπροσπάθησε να ζωγραφίση τον φίλον του, τον όρει- χαλκινον άγριόχοιρον. Μά την αλήθειαν, είμπορούσε κανείς σχεδόν να τον γνωρίση. Ο άγριόχοιρος ήτο κάπως στραβά: το ένα του πόδι ήτο θεώρατον, το άλλο λιγνόν, αλλά τέλος πάντων τίποτε δεν έλειπε και ο Γιαννάκης έχώρισε από την χαράν του. Έν τούτοις ένέησεν ότι το έργοι του δεν ήτο διόλου τέλειον: την άλλην ήμέραν το εξανάργισε πάλιν και το έκαμε καλλίτερον: και την άλλην πάλιν, είχε άκίμη όλιγώτερα το σύγχος μάλιστα από το όποιον έτρεχε το νερό ήτο έπιτυχημένον.

Αλλά αι πρόδοι του εις το ράψιμον δεν έπρι- χωρούσαν, και όταν ο Γιαννάκης επήγγαινε πα- ραγγελίας εις κανέν μέρος, έκαμνε πολύν ώραν έως ο- ταν να γυρίση. Έν τούτοις δεν έμάγεινε: πρώτον έ- ζωγράφιζε τον όρειχαλκι- νον άγριόχοιρον, βλέπων αυτόν τον ίδιον, έπειτα διά- φερα άλλα αγαλματα.

Αλλά όλα αυτά ήσαν άψυχα πράγματα. Μίαν ήμέραν ή Πεντάμορφη ήλθε και τον εύρηκεν εις το δωμάτιόν του.

— Α! εφώνηζε, στά- σου ήσυχα. Θα σε ζωγρα- φήσω και θα σου κάμω μίαν ώραιαν εικόνα και έτσι θα είσαι πάντα σιμά μου.

Αλλ' ή μικρά σκύλα ήλθε να πιλή με τον φί- λον της: και δεν έστέκετο ήσυχα: τότε ο Γιαννάκης την έδεσεν εις μίαν καθέλα από τα πένδια και την κεφαλήν. Ηθέλησε να φύγη και ήρχισε να γαυγίση. Ο Γιαννάκης έσφύζε περισσότερο τον σπάγον. Έ- κεινην την στιγμήν ήλθεν έξαφνα και ή γραία γυ- ναίκα του γαντοποιού.

— Κακόπαιδο! εφώνησε. Αχ! Πεντάμορφή μου! Αυτάς τας λέξεις μόνον είμπόρεσε να είπη, τόσο μεγάλη ήτο ή ταραχή της: έλυσε την Πεντάμορφη και τότε έλώθη και ή γλώσσά της. Κατηράσθη τον Γιαννάκη και του είπε ότι εινε φρικτή άχάριστος: τον έσειρε και τον έδίωξεν από το σπίτι.

Το δυστυχές παιδίον, παραζαλισμένον υπό το με- γάλον δυστύχημα όπου του ήλθε, ώχρον και άπελ- πισμένον κατέβαινε την σκάλαν, όταν το είδε ο

ζωγράφος ο όποιος ανέβαινε: εκείνην την στιγμήν απεφασίση ή τύχη του Γιαννάκη.

Να τώρα και το τέλος της ιστορίας. Τω 1834, είχε γένει μία εκθεσις καλλι- τεχνική εις την Φλωρεντίαν. Το πλήθος έμα- ζεύετο έμπρός εις δύο εικόνας. Η μία παρίστανε έν ευμορφον παιδάκι το όποιον έπροσπαθούσε να ζω- γραφήση έν μικρόν σκυλάκι, δεμένον εις μίαν καθέ- λαν, το όποιον ήγωνίζετο να φύγη. Η ζωγραφία ήτο πολύ ζωηρά.

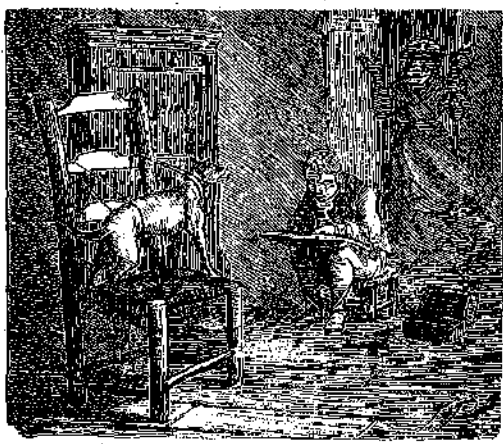
Διηγούντο ότι το παιδίον εκείο το είχεν άφήσει εις τους δρόμους: μία διακονίारा ή όποια το έδεσνε, και ότι το έλυπήθη και το επήρεν ένας καλός γυ- ντοποιός: ότι έμαθε μόνον του να ζωγραφίση, και ότι ένας ζωγράφος, αυτός ο όποιος είχε κάμει την ει- κόνα, ανέκλυψε την ά- ξίαν όπου είχε το παιδί όταν το έδίωξαν διότι έδεσε δια της βίας, δια να την ζωγραφίση, την μικρόν σκύλαν της γυναικός του γαντοποιού.

Το παιδίον είχε γένει μεγάλος ζωγράφος: αυτό εφαινετο από την δευτέ- ραν εικόνα ή όποια παρί- στανε τον όρειχαλκινον ά- γριόχοιρον, τον γνωστόν εις όλην την Φλωρεντίαν. Επάνω εις την βάχην του ήτο έξεπλωμένον έν παι-

δίον το όποιον έκαμάτο: ή λάμπρις της κανδήλας της Παναγίας του εφώτιζε το πρόσωπόν του. Όλα ήσαν τέλεια εις την εικόνα εκείνην, αλλά περισσότερο από κάθε άλλο ελλκνε έσους έβλεπων την εικόνα το χαμόγελον του παιδιου, το όποιον ώνειρευετο κα- νέν μυστηριώδες όνειρον: ήτο θεϊον, όπως και το μει- δίμα των παιδιών του Βρονταίνου. Είς το κάτω μέρος της εικόνας ήτο ένας στέφανος από δάμνην: ή εικών εκείνη είχε λάθει το βραδείν της τιμής εις την εκθεσιν εκείνην: αλλ' ανάμεσα εις τα φύλλα ήτο ένας μαύρος πέπλος, διότι τον νεαρόν καλλιτέχνην πρό όλίγων ημερών τον επήρε μία φρικτή έπιδημία και τον έστειλεν εις τον άλλον κόσμον, τον τόπον των όνειρων της παιδικής του ηλικίας.

(Εκ τού του ΑΝΔΡΕΩΝ)

A. Π. Κ.

ΚΑΚΟΠΑΙΔΟ! ΕΦΩΝΗΣΕ Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ ΓΑΝΤΟΠΟΙΟΥ

ΠΩΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΦΕΡΩΜΕΘΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΤΡΑΠΕΖΑΝ

Είς την καθημερινήν ζωην υπάρχουν μερικά συ- νήθειαι, τας όποιας είμεθα ήναγκασμένοι να φυλάτ- τωμεν. Αί συνήθειαι αυται πολλές φορές μς φαί- νονται βρεθείαι και όχληραί και με εύχαριστησί μας ον τα: παραιτούσασμεν, αλλ' είτε θέλωμεν είτε δεν θέλωμεν είμεθα ήναγκασμένοι να υποταχθώμεν εις αυτάς, διότι άλλως θα φανώμεν κακοαναθρεμμένοι. Αν δεν υπήρχον ώρισμένοι τρόποι του φέρεσθαι, θα ήμεθα χονδροειδέις και βάνασοι. Κάποτε μς στε- νοχωρούν αυται οι κανόνες της έθιμοταξίας, αλλ' χωρίς αυτάς δεν εινε δυνατόν να φέρεται κανείς με εύγένειαν και όπως πρέπει. Κατόπιν από τα όλίγα αυτα άς όμιλήσωμεν τώρα πως πρέπει να φερώμεθα εις την τράπεζαν.

Εινε καλόν, και όταν όκώμη είμεθα εις την οι- κίαν μας: και με οικείους, να φερώμεθα εις την τρά- πεζαν ώσαν να είμεθα με άλλους. Όταν μίαν φοράν απεκτήσωμεν μίαν κακήν έξην, έπειτα εινε πολύ δύσκολον να την άφήσωμεν. Ποιος δέν είδε εις παιάν στενοχωρίαν εύρίσκειται ο χωρικός όταν κάθεται εις τράπεζαν, όπου κάθηται άνθρωποι όπως πρέπει. Είνε ταραγμένος, δέν εινε εις τα καλά του, κωϊωθεί ότι πονηρά βλέμματα τον παρατηρούν και έν μόνον πράγμα επιθυμεί περισσότερο από όλα: ποτε να τελειώση ή τιμωρία του! Όλοι νομίζομεν ότι εινε εύκολον πράγμα το πως να τρώγωμεν, και όμως απαιτεί να έχωμεν πολύ κλοδς τρόπους συμ- περιφοράς. Πρέπει να πιάνωμεν με έπιδεξιότητα το κουτάλι, το περόνι και το μαχαίρι. Πρέπει να κρα- τώμεν με την δεξιάν μας χείρα το κουτάλι μας, το περόνι μας και το μαχαίρι μας, εκτός μόνον όταν έχωμεν να κόψωμεν κρέας. Είς την περιστασιν ταύτην πέρομεν το περόνι με την άριστεράν χείρα και το μαχαίρι με την δεξιάν, έπειτα άφίνομεν το μαχαίρι και πέρομεν πάλιν το περόνι με την δεξιάν χείρα δια να φερώμεν το κομμάτι εις το στόμα. Αν δεν θέλωμεν να κόμωμεν τοϋτο, τότε σπρώχνομεν με το μαχαίρι το φαγητόν εις το περόνι, το όποιον κρατούμεν και φερόμεν εις το στόμα με το άριστερόν χέρι: ο τρόπος αυτός αρχίζει να συνειθίζεται όλίγον και όλίγον. Οι Άγγλοι σκουπίζουν, όταν εινε ανάγκη, το μαχαίρι των εις το ψωμί των, είμπορούμεν και ήμεις να τας μιμηθώμεν. Τα δάκτυλά μας πρέπει να σκουπίζωμεν εις την πετσέταν και όχι εις το τρα- πεζομάνδυλον.

Η πετσέτα χρησημεύει επίσης δια να σκουπίζω- μεν τα χείλη μας, την άνοιχτομεν κατά μήκος επάνω εις τα γόνατά μας, και όταν σηλωθώμεν την θέτο- μεν επάνω εις την τράπεζαν χωρίς να την διπλώ-

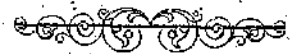
σωμεν. Οι άνδρες δέν πρέπει να την κρεμούν από την κομβόστρωπαν του έπανωφοριού των.

Μίαν φοράν, ή καλή μάμμη, της Χρηστίας και της Καλλιόπης, παρευρέθη εις έν συμπόσιον, όπου ήσαν πολλοί προσκεκλημένοι, μικροί και μεγάλοι, πλούσιοι και πτωχοί. Την επάυριον ή μάμμη των, ή όποια όταν ήτο νέα είχε ζήσει πολλά έτη εις την Ευρώπην και είξευρεν από τρόπους, παρεπονέτο με το μειδιάμα εις τα χείλη, ότι οι άνθρωποι εκείνοι δέν έτρωγαν όπως έπρεπε, και ότι, πολύ όλίγο από τους προσκεκλημένους είχαν φυλάξει τας συνήθειας τας όποιας πρέπει να φυλάττουν οι κλοσαναθρεμμέ- νοι άνθρωποι. «Α! αγαπητή μας μάμμη,» είπαν τότε αι έγγοναί της, «τίποτε ήμεις δεν έκαταλάδαμεν, τί- ποτε, είπέ μας γρήγορα εις τί εφέρθησαν άσχημά όσοι έμάθησαν εις το τραπεζι, δια να μάθωμεν και ήμεις ότι δέν είξεύρομεν, σάς ύπασχόμεθα δε να το φυλά- ξωμεν πολύ μυστικόν.» Η μάμμη τότε είπεν εις αυτάς τα εξής:

«Ο κ. Α. θα είχεν νομίσει δίχως άλλο ότι ήτο εις κανέν ξενοδοχείον και έσκούπισεν έπιμελώ: το πο- τηρί του και το πινακίον του πριν του φέρουν φαγη- τόν αυτό απέδειξεν ότι δέν είχεν έμπιστοσύνην εις την καθαρότητα της οικοδοσεινης. Α! και τί τρόποι ήσαν εκείνοι! Έχειρονομούσε, ώμιλρσε δυνατά, εκτυπούσε με τον άγκυλά του δεξιάν και άριστερά και εφώνησε τον υπηρέτην: «Α! παιδί! να λείξη την όποιαν με- ταχειρίζοντα μόνον εις τα ξενοδοχεία...»

Η κυρία Ε. ήλθεν ήμισειαν ώραν πριν του γεύ- ματος: ήτο παρά πολύ ένωρίς. Η κυρία Φ. ήλθεν είκοσι λεπτά άργώτερα από την προσδιορισμένην ώραν: ήτο πολύ άργά. Καλόν εινε να πηγαίνομεν, δεκα λεπτά, και πέντε μάλιστα, προτίτερα από την ώραν όπου προσδιορίζει το προσκλητήριον. — Όταν ή δεσποσύνη Β. έσηκώθη εκ της τραπέζης είχαν ακίμη κρασί εις το ποτηρί της και ψωμί εις το πλά- γι του πινακίου της. Να ζητώμεν περιττώτερον από ότι πρέπει, εινε λιμναρσία: δέν πρέπει τα ήμμάτιά μας να εινε μεγαλύτερα... από τον στόμαχόν μας!

Η δεσποσύνη Ν. ή όποια ήτο άδιάθετος: έπρεπε να κόψη το μελάτον αύγόν της με το κουτάλι ή με το περόνι και όχι με το μαχαίρι της, έπρεπε επί- σης να σπάση την αύγόβλυσαν, αντί να την άφήση όλόκληρον εις το πινακίον της. Πριν να σηλωθη από το τραπεζι είχε το κακόν ελάττωμα να διπλώση την πετσέταν της. Μόνον εις την οικίαν μας: διπλό- νομεν την πετσέταν μας, ή εις άλλας οικίας όταν παρευρισθώμεθα εις πολλάς κατά συνέχειαν γεύματα. Ο νέος μαθητής Π. είχεν αναμφιβόλως πολλήν

δραξιν, και ετρωγε με πολλήν απληστίαν, ωμιλούσε με το στόμα γεμάτο, και εκτυπούσε τα χείλη του, το ωραϊον δε φέρεμα της κυρίας η οποία εκάθητο εις το πλάγι του εφερε τα σημεία της ανεπιδεδί- τητος και απροσαξίας του μικρού εκείνου κυρίου. Μου εφάνη επίσης ότι το είδα να εκλέγη τα καλλίτερα κομμάτια από τα φαγητά και γλυκίσματα, τα οποία του εφεραν εμπρός του, πολλὰς δε φορές ήπλωσε τα δάκτυλά του εις την αλατοθήκην δια να πάρη αλάς. "Αν δεν είχε πρόχειρον το κουτάλι, το όποϊον χρη- σιμεύει δια να πέρνωμεν το άλας, εϊμπορούσε να μεταχειριθῆ το μαχαίρι του, αφού όμως το έσκούπι- ζε καλά.

Η χαρισιστάτη δεσποσύνη P. εις όλην την διάρ- κειαν του γεύματος εκαμάρωνε πολύ, εκινείτο η έ- στηρίζετο επί της καθέλας της, ετρωγε με τα άκρα των χειλέων της ώσάν η έργασία εκείνη να ητο δι' αυτήν πολύ ύλική και ταπεινή. Την είδα μάλιστα μίαν η δύο φορές ότι εκαιμεν εν νεύμα περιφρονητι- κόν όταν εφεραν εμπρός της μερικά φαγητά. Η εύ- γένεια άπαιτεί να μη λέγωμεν ούτε να δίδωμεν να εν- νοήσουν οι άλλοι το τι σκεπτόμεθα δι' εν φαγητόν, το όποϊον εϊνε άνοστον, η δεν μάς άρέσει. "Ηπόρησα πολύ ότε την είδα να μαζεύη την σάλτησιν από το πινάκιόν της με το ψωμί. "Επρεπεν επίσης να μη κόπη το ψωμί της με το μαχαίρι, αλλά με το χέρι της. Μόνον εις τα οικογενειακά γεύματα, όπου εϊνε μεγάλη οικειότης, έπετρέπεται τα κΰπτωμεν με το μαχαίρι το ψωμί όταν εϊνε μπαγιατικό.

Η φίλη σας δεσποσύνη Έλενή έπρεπε να περι- μένη να κρυσθή ο ζωμός της πριν άρχισή να τρώη, δια να μη αναγκάζεται να τον φυσά, επίσης δεν έ- πρεπε να άπλώη το γλυκό επάνω εις το ψωμί της.

Ο ΑΝΟΙΚΤΟΚΑΡΔΟΣ

[Συνέχεια και τέλος: ίδε σελ. 129]

"Ω! ο πλοίαρχος Φλαμπάς είχε πολλήν δουλειάν να κάμη! (Λαμβάνω τον τίτλον του πλοίαρχου, διότι δεν ητο άλλος εις το πλοϊον). "Ημην συγχρόνως μάγειράς μου, θαλαμηπόλος μου, ναύτης μου, γραμ- ματεύς μου, ήρχισα δε να γράφω την συνέχειαν του ήμερολογίου, από το μέρος όπου το εϊχαν αφήσει ο πλοίαρχος Βαδλάς.

Τον κίτρινον πυρετόν ούτε τον έσυλλογιζόμην πλέον' είχα άλλας φροντίδας' έμγαίρειν ούρα καί φαγητά' έτρωγα από όλα, διότι το άτμόπλοϊον και καφέ, και τσάι, και παξιμάδια και κρέας διατηρημέ- νον εις κουτιά είχε, και χορταρικά τα όποϊα' ενόμι- ζες ότι ησαν της ώρας. Ξύρηκα προσέει: και όπω- ρικά, από τα όποϊα ήναγκάστην να ρίψω πολλά εις

κατ' αυτόν τον τρόπον μόνον με το βούτυρον αλείφομεν το ψωμί μας όταν πίνωμεν το τσάι μας.

Ο επάρχιώτης κ. Ψ. έβλεπε με στενοχωρία τα κόκκαλα τα όποϊα είχον μαζευθῆ εις το πινάκιόν του, και σάς άρκίζομαι διι κάποτε, διι να τα ξεφορ- τωθῆ, θά έρριψε μερικά κάτω από το τραπέζι όπως το κάμνη και εις το σπήτι του. "Ακουμπούσε τους άγκωνάς του επί της τραπέζης αντί μόνον τας χει- ρας του, δια να εϊνε τάχα εις αναπαυτικώτερον θέσει, έχυσε καφέ από του φλυτζανίου του εις το πιατάκι, με την πρόσασιν να τον κρυσθή, και τον έπιε από αυτό' πράγμα άπρεπον' επί τέλους δε πριν φύγη από το τραπέζι έφρόντισε να γεμίση της τσέπαις του με όπωρικά και γλυκά, τα όποϊα θα έπληρε βεβήως δια την έγγονήν του. Αυτό ητο άπόδειξις ότι είχε καλήν καρδίαν, αλλά κακήν ανατροφήν.

Η δεσποσύνη X. δια να μάς δείξη ίσως ότι είχε καλούς οδόντας, διεσκάδαζε να σπάξη με αυτόν τους πυρήνας των καρπών τουτο ητο' άπρεπον: δεν έπι- τρέπεται να σπάζωμεν τον πυρήνα η να διαγκάνωμεν το ψωμί, το άχλάδι η το μήλον. "Επρεπεν επίσης να τρώη όλίγον γρηγορώτερα, διότι η οικοδέσποινα έπεριμέγε να τελειώση αυτή, δια να σηκωθῆ να δώ- ση το σημεϊον να σηκωθουν' όλοι από το τραπέζι.

Η κυρία T. η οποία εκάθησεν εις την τραπέζαν χωρίς να της όρισουν την θέσιν της, ανεχώρησε δεκα λεπτά ύστερα από το γεύμα και τοιουτοτρόπως εκαι- με δύο χωριατιάς. Τας θέσεις τας προσδιορίζει η οικοδέσποινα. Ο τρόπος δε της εύρημοσύνης άπαι- τεϊ να μένωμεν τουλάχιστον μίαν ώραν με εκείνους με τους όποιους γευματίζομεν.

ΣΤΑΜΑΤΙΝΑ Α. Κ.

την θάλασσαν επειδή δεν εϊμπορούσα να τα φάγω μόνος μου.

"Α! σάς βλέπω να ξερογλειφθήτε αναγνώ- σταί μου. Πόσον ήθελα να ήσθε μαζί μου! Θα έμοιράζεσθε μαζί μου τους κινδύνους μου και τους τρόμους, και θα έμοιράξα μαζί σας εύχαρίστως όλα εκείνα τα ωραία πράγματα. Με τοιαύτην τροφήν τρεφόμενος, κατώρθωσα να βαστάξω εις τους κόπους τους όποιους υπέφερα ολομόνυχος, κυβερνών εν τώσων μεγάλον πλοϊον.

ΙΔ'

"Η μόνη μου δυσαρέσκεια ητο ότι δεν εϊξευρα εις πλοϊον μέρος εύρισκόμην. "Όταν έβασα εις το "Αστ

του Λονδίνου τα δύο χρονόμετρα είχον σταμνη- σει' αλλά δίχως αυτά δεν εϊμπορούσα να κάμη τί- ποτε' διότι ο πλοίαρχος δια να μάθη ακριβώς του εβρίσκαται έχει ανάγκην από έν χρονόμετρον, το όποϊον εϊνε έν είδει ωρολογίου και δεικνύει τας ώρας του τόπου από τον όποϊον ανεχώρησε. Θα σάς εϊνε πολύ πληκτικόν, αγαπητοί μου, αναγνώσται, να σάς εξηγήσω έδώ τον τρόπον με τον όποϊον ε ναύτης ένωσε εις ποϊον μέρος της θαλάσσης ευρί- σκείται' τουτο μόνον μάθετε, ότι κατά την τελευ- ταιάν σημειώσιν του πλοίαρχου Βαδλά, την όποϊαν είχε γράψει εις τας 6 Μαϊου, δεν θά εϊμεθα μακράν από τας Ασόρας νήσους. Είκοσι ήμέρας κατά συν- έχειαν μεσημερινοανατολικός άνεμος έσκουνοτούσε το πλοϊον προς αυτήν την διεύθυνσιν. Είχα μίαν εβδομάδα όπου όλην την ήμέραν έμενα εις την γέφυ- ραν του άτμοπλοίου, κρητόν το ηλεσκόπιον και ποσπαθών να ανακαλύψω το στακτερόν εκείνο χρώμα, το όποϊον φαίνεται έξαφνι εις τον όρίζοντα, και μάς άναγγέλλει την ξηράν. Το πρωϊ της 5 Ιουνίου εξ- ύπησα με την αύγήν. "Ανεθην εις ύψηλόν μέρος και έπαρτηρούσα με προσοχήν ένα ζηκον, τον όποϊον η όμίχλη διαλυομένη, με άφινε να βλέπω καθαρώ- τερον. "Όχι, δεν με άπαταύσαν τα όμμάτά μου' ήσαν αί "Ασόραι νήσοι' τας έβλεπον επάνω εις τον χάρτην τον ανοικτόν εμπρός μου, και τας ανεγνώριξα μίαν προς μίαν.

"Αλλ' ο άνεμος με απειμάκρυνεν απ' αυτάς σκου- τάν με προς τα δεξιά. "Ησκέσθην μίαν στιγμήν τι να κάμη. Δεν έπρεπε να χάσω καιρόν' έπρεπε ν' άνάψω την μηχανήν, και εις τα πολλά έπαγγέλ- ματα όπου είχα να προσθέσω και το του θερμοστατού και του μηχανικού.

Κατέβην λοιπόν εις την μηχανήν' εύτυχώς ο άτμολέβης ητο γεμάτος νερόν' ήναψα φωτιάν, έρριψα κάρβουνα εις την έστίαν' έπειτα ήνωισα την δικλειδα δια ν' αφήσῃ να περάσῃ ο άτμός' ο κρότος τον όποϊον εκαιμεν άμα έμύθην εις τον σωλήνα της κα- πνοδόχης, μου έπροξένησε μεγάλην χαράν' και η έλιξ έστριφογύρισε κáμνουσα αφρόν. Το "Αστ του Λονδίνου έπροχώρει σιγά σιγά και άφινεν εις τον άέρα απ' όπισώ του λωρίδα μαύρου καπνού.

"Ητο λοιπόν της τύχης μου να φθάσω εις την ξηράν, εις την γην, την όποϊαν ποτή δεν θα έξανα- δλεπχ χωρίς την ανέλιπστον βοήθειαν του πλοϊού μου. Τέλος πάντων έμελλα να όμιλήσω με ανθρώ- πινα όντα... έξ μηνάς και περισσότερον άκομη δεν ήναίχα το στόμα μου' παρό μόνον δια να προσε- χηθώ εις την Θεόν. "Αχ! τί άνέκραστον χαράν ησθανόμην πλησιάδας εις την νήσον Φειγάλ' και όμως εϊξευρα ότι θα με έδαλλαν εις καθαρσιν' ητο καθήκον μου να εϊδοποιήσω ότι ο κίτρινος πυρετός είχε μολύνει το πλοϊον.

"Όσον έπλησιάζαμεν εις την νήσον, τόσο ηξάνεν η συγκίνησίς μου. Δεν ημουν ξένοιστος' όπως άλλοτε, με είχε πιάσει μία εύαισθησία ώστε δια το τίποτε θα μου ήρχοντο δάκρυα.

"Ημην μαύρος από τα κάρβουνα' επλύθην και ενεδύθην με ιδιαιτέραν φροντίδα, φορέσας το ωραϊώ- τερον φόρεμα του πλοίαρχου Βαδλά. "Αφού έπρι- γευμάτισα, ανεθην εις την γέφυραν του πλοϊού δια να καπνίσω το σγαρέτον της Χαθάγας. "Η Φειγάλ διεκρίνετο πολύ καθαριώτερα' τώρα' οι μαύροι βρά- χοι της, το στακτερό της χόμα, και ο λιμήν της πρωτευούσης γεμάτος από μικρά πλοϊα.

"Η γαλλική σημαία εκυμάτιζεν εις τον όπίσθιον ιστόν' μόνον αυτή εϊμπορούσε να με προστατεύη εις ζένον τόπον, εναντίον της περιέργειας του φθό- νου, η της άδικίας' εις αυτήν είχα τας έλπίδας μου να εύρω εκεί καλήν υποδοχήν.

Τον καιρόν ο όποϊος μου έμενεν άκομη τον μετε- χειρίζομαι να ετοιμάξω τας άγκυράς μου και ύψισα εις το μεσιον κατάρτι την κακήν κιντρίνην σημαίαν της καθάρσεως η όποια εϊδοποιεί το ύγιονομείον ότι εις το πλοϊον ευρίσκαται ασθένεια.

"Ότε το "Αστ του Λονδίνου εφύσασεν εις όλίγην άπόστασιν από την Φειγάλ, έσταμάτησα την μηχανήν, αφήσας το πλοϊον να εξακολουθήσῃ τον ήσυχόν του δρόμον, τον όποϊον διεκόψα βίψας εις την θάλασσαν τας δύο άγκυράς.

"Ός εύπειθές παιδίον, το πλοϊον έμεινεν ακίνητον' μολοντί δε μου εκτυπούσε δυνατά η καρδία μου, έπεριμένα, περιπατόν επάνω εις το κατάντρομα, την επίσκεψιν του ύγειονομου.

Αυτήν την επίσκεψιν πάντοτε δέχεται πρώτην εν πλοϊον' διότι εϊνε άπληροεμένον να άποδιδασθῆ τις εις την ξηράν πριν το ύγειονομείον επιτρέψη εις αυτόν την συγκοινωνίαν.

"Ηπόρησαν πολύ, αυτοί οι κύριοι Πορτογάλλοι, άμα με είδαν μόνον, κατάνομον μέσιν εις το μεγάλον εκείνο άτμόπλοϊον' με εκόνταζαν με πολλήν δυσ- πιστίαν, και ίσως θα μ' ενόμιζαν ως κανένα πειρα- τήν ο όποϊός είχε δολοφονήσει όλον το πλήρωμα! Τους έδακα να εννοήσουν όσον εϊμπορούσα καλλί- τερα, μισά άγγλικά, μιτά γαλλικά, ότι έπεθυμούτα να όμιλήσω με τον πρόξενον της Γαλλίας.

"Η λέμβος του ύγειονομείου άπεμακρόνθη και έπειτα από ήμισειαν ώραν άλλη λέμβος επλησιάσεν εις την πρύμνην του πλοϊού, και ο κύριος Ερρίκος δε λα Μαριλας πρόξενος της Γαλλίας, Αμερικής, Ολλανδίας και Ισπανίας, Πορτογάλλος την κατά- γωγήν και έμπος το έπαγγελμα, ανεθῆ εις το κατάντρομα του "Αστεις του Λονδίνου.

"Ητο παράξενον υποκειμένον ο έμπος εκείνος οίων και διαφόρων άλλων πραγμάτων, ο όποϊος έφρόντιζε δια τα συμφέροντα τεσσάρων διαφόρων

Κρατών. Ἦτο κοντός, χονδρός, εἶχε κόκκινα τὰ μαλλιά του καὶ τὸ χρώμα του, καὶ ὀμμάτια τὰ ὅποια ἤστραπταν ἀπὸ κεντρορέγεια. «Ἐν μεγάλῳ καπέλῳ ἐσκέπαζε τὴν κεφαλὴν τοῦ» ὠμοίαζε πολὺ μὲ μανιτάρι.

Ἐρμητα εἰς τὴν κλίμακα διὰ νὰ ὑποδεχθῶ τὸν πορτογάλλον ἐκεῖνον κύριον ὁ ὁποῖος ἀντεπροσώπυε τὴν Γαλλίαν καὶ δὲν εἰςευρεν οὔτε λέξιν γαλλικὴν. Εὐτυχῶς εἶχε μαζί του καὶ τὸν γραμματέα του ὁ ὁποῖος ὠμιλοῦσε πολὺ καλὰ αὐτὴν τὴν γλῶσσαν.

πῆ ἓν ποτήριον μαδέρας, ἀφοῦ ἐβούτηξε πολλὰ καζιμαδάκια καὶ μοῦ εἶπε σοβαρῶς:

— Πλοίαρχε Φλαμπά, ἔχετε κανὲν ἔγγραφο τὸ ὁποῖον νὰ βεβαιῶνῃ τὴν ταυτότητά σας;

Μίλις καὶ μετὰ βία; κατόρθωσα νὰ μὴ βάλω τὰ γέλια ἔμπρὸς εἰς τὸν κύριον πρόξενον.

— Εὐγενέστατε, τῆ εἶπα διὰ τοῦ διερμηνεύου, ἐσώθη ἔπάνω εἰς μίαν σανίδα χωρὶς ποτὲ νὰ ἔχω εἰς τὸν νοῦν μου ὅτι θὰ παρουσιασθῶ ἔμπρὸς εἰς ἓνα πρόξενον. Ἦμην περισσότερον βέβαιος ὅτι θὰ

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΕΡΡΙΚΟΣ ΔΕ ΛΑ ΜΑΡΙΛΛΑΣ, ΠΡΟΞΕΝΟΣ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΑΣ

Ὁμολογῶ ὅτι, ἂν ὁ πρόξενος ἦτο συμπατριώτης μου, θὰ τὸν ἀγκάλιαζα καὶ θὰ τὸν ἐφιλοῦσα χωρὶς νὰ σεβασθῶ τὴν ἐπίσημόν του θέσιν· ἀλλ' αὐτὸς ὁ εὐλογημένος Ἐρρίκος δὲ λα Μαρίλλας ἔσβυσε διὰ μίαν τὴν φλόγα τῆς εὐαισθησίας, ἡ ὁποία ἤναψε μέσα μου ἅμα εἶδα ξηράν.

Τῆ διηγήθη ἰστορικῶς ὅλας τὰς περιπετείας τὰς ὁποίας σὰς διηγήθη, ἀγαπητοί μου ἀναγνώσταί! ἐπεσκέφθη τὸ πλοῖον διέταξε τὸν γραμματέα του νὰ τοῦ ἀναγνώσῃ τὸ ἡμερολόγιον τοῦ πλοίου, τοῦ πλοιάρχου δηλαδὴ Βαδλά, τὸ ὁποῖον ἦτο ἀγγλιστί γραμμένον καὶ τὸ ἰδικόν μου, τὸ ὁποῖον ἦτο γαλλιστί. Κατόπιν ἀπ' αὐτὰ ὁ πρόξενος κατεδέχθη νὰ

ἐπαρουσιάζομαι ἔμπρὸς εἰς τὸν Θεόν, ὁ ὁποῖος βέβαια δὲν θὰ μοῦ ἐξητοῦσεν ἔγγραφα ταυτότητος διὰ νὰ μ' ἀρήσῃ νὰ ἐμβῶ εἰς τὸν Παράδεισον. . . Περιμένετε, τῆ εἶπα, ἔχω μίαν ἀπόδειξιν, ἡ ὁποία εἶνε ἀνωτέρα ἀπὸ κάθε ἄλλην. . .

Καὶ κατέβην καὶ ἔφερα τὸν χιτῶνα τοῦ ἀντιπλοιοῦρχου τὸν ὁποῖον ἐφοροῦσα σχισμένον μὲν, ἀλλ' εἰς τὸν ὁποῖον ἔλαμπαν ἀκόμη τὰ χάλκινα κομβία μὲ τὸ ὄνομα ἐπάνω Γενναῖος.

Τὸ κουρέλι ἐκεῖνο ἔπαισε τόσον τὸν Ἐρρίκον δὲ λα Μαρίλλας ὅσον θὰ τὸν ἐπειθε καὶ τὸ καλλίτερον ἔγγραφο μου ἐσφίξε φιλικῶς τὸ χέρι μου καὶ μὲ ἠρώτησε τί ἐσκόπευα νὰ κάμω.

— Νὰ πάγω εἰς τὴν Γαλλίαν! εἶπα μὲ τόνον, γὰρ παραδώσω εἰς τὸ ἔθνος μου τὸ ἀτμόπλοιον, τὸ ὁποῖον εἶμαι εὐτυχῆς ὅτι κατέκτησα. Διὰ τοῦτο θὰ μοῦ χρειασθοῦν ναῦται, ἕως δεκαπέντε, μαζί μὲ τὸν μηχανικὸν καὶ τὸν θερμαστήν· καὶ μὲ γρηγοράδα θὰ φθάσωμιν εἰς τὸ Χερσόβριον, ὅπου θὰ ἐξαφανισθοῦν διὰ τὴν ἐπιστροφὴν μου.

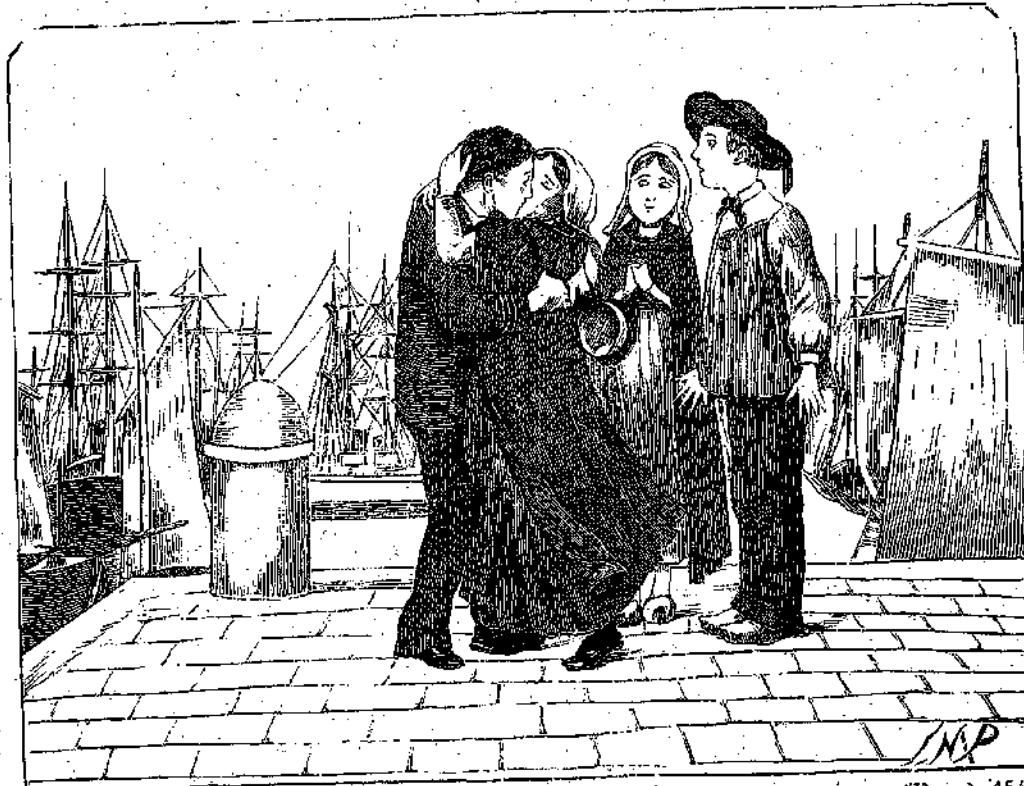
— Κύριε πλοίαρχε Φλαμπά, μοῦ λέγει σοβαρῶς ὁ πρόξενος, ξεῦρετε πῶσον ἀξίζει τὸ πλοῖον καὶ τὸ φορτίον του;

τηρήσουν τὸ πλοῖον, δηλαδὴ θὰ λάβετε περίπου δύο ἑκατομμύρια καὶ μισό.

— Ἐγώ;

Ποτὲ μοῦ δὲν θὰ ἐπίστευα ὅτι εἶχα τὸ παραμικρότερον μερίδιον ἀπὸ τὸ πλοῖον καὶ τὸ φορτίον· καὶ ἅμα ἤκουσα νὰ μοῦ λέγῃ ὅτι τόσον μεγάλον πῶσον ἦτο ἰδικόν μου, ἤρχιζαν νὰ τρέμου τὰ πόδια μου καὶ, ἂν δὲν μ' ἐπιανεν ὁ γραμματεὺς τοῦ προξένου, θὰ ἐξηπλανόμην χάμω.

— Δουάμιση ἑκατομμύρια!

Η ΜΗΤΕΡΑ ΜΟΥ, Η ΜΑΡΙΑ ΚΑΙ Ο ΠΑΥΛΑΚΗΣ ΜΕ ΥΠΕΔΕΧΘΗΣΑΝ ΕΙΣ ΤΟ ΧΕΡΣΟΒΡΙΟΝ. (Ἴδε σελ. 154)

— Ὁχι, δὲν εἰςεύρω.

— Χωρὶς ὑπερβολὴν, εἰμπαρεὶ νὰ ἀξίλῃ ὀκτῶ ἑκατομμύρια φράγκα.

— Ἄ! καλὸ πρᾶγμα βλέπω εὐρήκα διὰ τὸ ἔθνος μου! . .

— Ἐχετε μελετήσῃ τοὺς ναυτικούς νόμους καὶ ξεῦρετε τί θὰ ἀποκτήσετε σεῖς ἀπ' αὐτὸ τὸ ὁποῖον λέγετε καλὸν πρᾶγμα;

— Κανένα ἔπαινον, πιστεῦω . . .

— Κάτι ἄλλο πολὺ καλλίτερον, φίλε μου κύριε Φλαμπά, ἔχετε τὸ δικαίωμα νὰ λάβετε τὸ τρίτον τοῦ ποσοῦ τὸ ὁποῖον θὰ ὀρίσουν οἱ πραγματογώμοι οἱ ὁποῖοι θὰ διορισθοῦν διὰ νὰ παρα-

Δευτέραν φοράν εἰς τὴν ζωὴν μου, ἔχαστ' ἅς αἰσθήσεις μου καὶ ἐλιποθύμησα εἰς τὴν ἀγάλην τῶν δύο Πορτογάλλων.

ΙΕ'

Εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ εἰπῆτε: Ὁ Ἀνοιτόκαρδος λιποθυμᾷ ὡς καριστάκι. Τί ἐντροπή δι' ἓνα ναῦτην! Ἐπρεπε νὰ λιποθυμῆσῃ ὅταν τοῦ εἶπαν ὅτι εἶνε ἑκατομμυριοῦχος, αὐτὸς ὁ ὁποῖος δὲν ἐτρόμαξεν ἀπὸ τὴν τρικυμίαν, τὴν μοναξίαν, τὸν κίτρινον πυρετόν;

Ἄ! ἀγαπητοί μου ἀναγνώσταί, μὴν ἔχετε πολὺ κακὴν ἰδέαν δι' ἐμέ, σὰς παρακαλῶ. Δὲν μὲ ἔμελε τίποτε ὅταν ἐπαόκειτο μόνον διὰ τὴν ἰδικὴν μου ζωὴν.

ΙΣΤ'

Ἄλλ' όταν ἀναχωρῆ τις διὰ νὰ πληρώσῃ τὰ χρέη τῆς οἰκογενείας του καὶ ἐπιτρέφει πάλιν ὅπως ἔφυγε, συλλογιζόμενος μὲ λύπην τὴν πτωχίαν τῶν ἀγαπητῶν του γονεῶν, τὴν ὁποίαν δὲν εἰσπέρει νὰ θεραπεύσῃ, καὶ ἔξαρτα διὰ μὴδὲ, ἑξυπνῶ ἑκατομμυριοῦχος, δηλαδὴ εἰσπέρει νὰ προικίσῃ τὰς ἀδελφάς του καὶ τοῦ ἀδελφοῦ του, ν' ἀγοράσῃ μίαν καθὼς πρέπει οἰκίαν εἰς τοὺς γονεῖς του, οἱ ὅποιοι εἰς τὸ ἔξῃς δὲν θὰ ροδῶνται τὴν πτωχίαν... μὴν ἀπορεῖτε διατὶ ὁ Ἄνοιτόκαρδος ἐλιποθύμησε. Ἡ εὐτυχία σκοτύνει περισσώτερον ἀπὸ τὴν λύπην όταν κανεὶς δὲν τὴν ἔχει συνειθίσει.

Ὁ κύριος Ἐρρίκος δὲ λα Μαρίλλας μὲ ὄλον του τὸ χονδρὸν ἐξωτερικὸν εἶχε πολὺ καλὴν καρδίαν, ἐνόησε τὴν συγκίνησίν μου καὶ μὲ περιποιήθη μὲ ἀγάπην ὡς νὰ ἦτο πατὴρ μου, διὰ τὸ ὅποιον τὸν ἐγνωμονῶ.

Ὅλιγας ἡμέρας ἀφοῦ ἔφθата εἰς Φεγιάλ ἐμάχθησα δώδεκα καὶ τρεῖς ὑποσχεθεῖς εἰς αὐτοὺς καλὴν πληρωμὴν, οἱ ὅποιοι ἦσαν καθὼς καρδιὰς καρδί, ὅπως λέγει ἡ παροιμία.

Ἐγραψα εἰς τὸν πατέρα μου μίαν μακρὰν ἐπιστολήν, τὴν ὁποίαν μοῦ ἔκαμα τὴν χάριν νὰ πάρῃ ὁ πλοίαρχος ἐνὸς πορτογαλλικοῦ πλοίου τὸ ὅποιον ἐπήγαγεν εἰς τὴν Εὐρώπην εἰς τέσσαρες ὁλοθίας τῶν εἶπα τι εἶχε κάμει ἡ θεία Πρόνοια δι' ἐμέ. Καὶ διὰ νὰ τοῦ βεβαιώσω ὅσα τῶν διηγούμην, ἔβαλα μέσα εἰς τὸ γράμμα μου πέντε χαρτονομίσματα τῶν χιλίων φράγκων, τὰ ὅποια εἶχε τὴν κλοσούνην νὰ μοῦ δανείσῃ ὁ πρόξενος τῆς Γαλλίας ὅπως καὶ ὅλα τὰ χρήματα τὰ ὅποια μοῦ ἀνγκαιοῦσαν διὰ τὸ ταξεῖδι.

Τὸ κακὸν ὅμως ἦτο ὅτι ἠναγκάσθη νὰ μείνω σαράντα ἡμέρας εἰς τὰς Ἀσόρας νήσους, περιωρισμένος, παίρων τὰς τροφὰς μὲ κοντάρια, ὡς νὰ ἦμην μολισμένος.

Ἐλαβα ἐκεῖ μίαν ἐπιστολήν τῆς οἰκογενείας μου. Τὴ ἐπιστολή! ἡ χαρὰ ἐξεχειλίθη. Ἦσαν τόσον εὐτυχεῖς ὅτι ἐμάθαν πῶς ζῶ ἀκόμη! Δὲν ἦσαν δὲ καὶ διόλου δυσηρεστημένοι διότι ἔμαθαν ὅτι ἡμῖν πλοῦσιος. Ἐνα μόνον πρῶγμα μὲ ἐλόπησεν εἰς αὐτὴν τὴν ἐπιστολήν, ἡ εἰδήσις ὅτι ἡ Γαλλία εἶχε κάμει πῶλον, ὅτι οἱ Πρώσοι εἶχαν περάσει τὰ σύνορά μας καὶ ὅτι ὅλοι οἱ Γάλλοι ἐπροσκλυντο εἰς τὰ ὅπλα. Ὁ Γιάννης εἶχε καταταχθῆ ἔθειλοντῆς, καὶ ἐγὼ ἡμῖν ἀνοπόμνος νὰ ὑπηρετήσω τὴν Πατρίδα!... Πῶς! ἔμενα ἐκεῖ χωρὶς νὰ κάμω τίποτε, ἐνῶ τὰ χεῖρά μου καὶ τὸ αἷμά μου εἰσπέρουν νὰ χρησιμεύουν εἰς τὴν Πατρίδα μου!

Αὐταὶ αἱ φρικταὶ σαράντα ἡμέραι ἐπέβησαν τέλος πάντων τὴν 15 Αὐγούστου ἀνεχωρήσαμεν μὲ ὄλην τὴν δύναμιν τοῦ ἀγαθοῦ καὶ τὴν 20 Αὐγούστου, ἐφθάσαμεν εἰς τὸν λιμένα τοῦ Χερβούργου.

Ἡ μητέρα μου, καὶ ἡ μεγάλη μου ἀδελφὴ Μαρία ὅπως καὶ ὁ Παῦλος μὲ ἐπερίεμαν εἰς τὸ Χερβούργον. Δὲν εἰσπέρω νὰ περιγράψω τὴν χαρὰν τῶν ὅταν μὲ εἶδαν ἢ συνάντησις μὰς ἦτο περισσώτερον συγκινητικὴ καὶ ἀπὸ τὴν πρώτην φοράν ἀκόμη. Αἱ διατυπώσεις, τὰς ὁποίας ἔκαμα εἰς τὴν κυβέρνησιν διὰ τὸ Ἄστυ τοῦ Ἄσον δίνου, τὸ ὅποιον ἡ ἀμερικανικὴ ἀσφιλιστικὴ ἐταιρεία ἔ Ἡλιος ἐπρόσφερε πέντε ἑκατομμύρια διὰ νὰ τὸ ἐξαγοράσῃ, ἔηρησαν ἕνα μῆνα περίπου.

Ἐγὼ δὲν ἐπολυκαταλάβαινα ἀπὸ ὑποθέσεις, σὰς τὸ ἔχω εἶπει, ἀλλ' ὁ νοῦός μου Γούσης ἔδειξε τόση δραστηριότητα ὥστε κατάρθωσε νὰ μοῦ πέσουν εἰς τὸ μερίδιόν μου δύο ἑκατομμύρια!!! Ἀφοῦ ἐτελείωσαν αὐταὶ αἱ ὑποθέσεις, ἔτρεξα ν' ἐγκαλισθῶ τὸν πατέρα μου καὶ τὴν μίμην μου, τὴν καυμένην τὴν μίμην μου ἡ ὁποία εἰς τὸ ἔξῃς δὲν θὰ εἶχε τὴς φροντίδας τοῦ νοικοκυριοῦ καὶ θὰ ἐξεκουργάτο εἰς τὰ γηρατειά της. Ἀφοῦ ὅλοι πλέον ἦσαν εὐτυχεῖς, ἐσκέφθη νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ τάγμα μου, τὸ ὅποιον ἐπήγαγεν εἰς τοὺς Παρισίους. Εἰς κάθε ἄλλην περίστασιν θὰ μοῦ ἐπροξενούσεν εὐχαρίστησιν νὰ ὑπάγῃ νὰ ἰδῶ τοὺς Παρισίους, τὴν πρωτεύουσάν τοῦ ἔθνους μου. Ἀλλὰ τότε οἱ Παρισίαι δὲν ἦσαν πλέον ἡ λαμπρὰ καὶ ἐξοκασμένη πόλις ἦτο μίαν ἡρωικὴ πόλις, ἡ ὁποία ὑπερασπίετο ἐναντίον τῆς πείνας, τοῦ κρύου καὶ τῶν Γερμανῶν καὶ ἀπὸ τοὺς τρεῖς αὐτοῦς ἐχθροὺς ἐπήγαγαμεν ἡμεῖς νὰ τὴν γλυτώσωμεν.

Δὲν θὰ σὰς εἶπω ἐδῶ, εἰς τὸ ἀπλοῦν τοῦτο παιδικὸν διήγημα, τὰς λεπτομερεῖας τοῦ πολέμου τούτου. Ἀλλὰ θὰ σὰς εἶπω ὀλίγας λέξεις διὰ τὴν μάχην τοῦ Βουρζέ, ὅπου τὸ τάγμα εἰς τὸ ὅποιον ἦμην καὶ ἐγὼ ἔδειξε μεγάλην ἀνδρείαν.

Τὸ Βουρζέ ἦτο μικρὸν χωριὸν, πλησίον τῶν Παρισίων, τὸ ὅποιον ἠμέλησαν νὰ καταλάβουν οἱ Πρώσοι. Οἱ Γάλλοι περὶ στρατιῶται τρεῖς ἡμέρας πολεμήσαντες προσεπάθησαν νὰ τοὺς διώξουν ἀπ' ἐκεῖ. Ἀλλὰ νικηθέντες ἀπὸ τὸ πολὺ πλῆθος τῶν Πρώσων ἠναγκάσθησαν νὰ τὸ ἐγκαταλείψουν ἀφοῦ ἐφουβήθησαν ἕως 2,000.

Δύο μῆνας κατόπιν, ἐνῶ ἀπὸ τὸ πολὺ φύχος τὸ θερμόμετρον ἐδείκνυεν ὅτι βυθιζοῦν κάτω ἀπὸ τὸ μηδαμικόν, ἀναχωρήσαμεν ἀπὸ τοὺς Παρισίους διὰ νὰ ἐπιτεθῶμεν ἐναντίον τοῦ Βουρζέ ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ νουάρχου μας.

Ἐνῶ ἐν φρούριον ὠπλισμένον μὲ πενήντα ἐννέα κανόνια ἐσφαριζοῦσας τὸ Βουρζέ, ἡμεῖς ἐπροχωρήσαμεν ἀπὸ τὸ βορεινὸν μέρος, ἐνῶ ἐν ἄλλῳ ναυτικῶν τάγμα ἐπροχωροῦσεν ἀπὸ τὸ νότιον μέρος, καὶ οἱ ἐθέλονται ὤρμισαν ἀπὸ τὰ πλάγια.

Ὡ, παιδιὰ μου, τί μάχη ἦταν ἐκεῖνη! Μοῦ ἐνεθύμισε κάπως τὸν σίφωνα ὅπου μὰς εἶχε πιάσει εἰς

τὸν Ἀτλαντικὸν ὠκεανόν. Ἐπρεπε νὰ ἰδῆτε πῶς ἐκυριεύσαμε τὸ μέρος τοῦ χωριοῦ ποῦ ἦτο πρὸς ἡμᾶς ὅσον νὰ εἶπῃς δύο, καὶ μὲ ὄλην τὴν ἀντίστασιν τῶν Πρώσων, οἱ ὅποιοι εἶχαν σωρευθῆ ὡς ἀνθρώπιος τοῦχος. Τὴ πεισματώδη μάχην ἦτο ἐκεῖνη! Εἰς τρεῖς ὥρας ἐγείναμεν κύριοι τοῦ χωριοῦ ἕως εἰς τὴν ἐκκλησίαν.

Ἀλλὰ δυστυχῶς τὸ ναυτικὸν τάγμα, τὸ ὅποιον ἦτο πρὸς νότον, δὲν ἔδειξε τόση γενναϊότητα ὅσην τὸ ἰδικόν μας, τὸ ὅποιον τὸ ἀνέβησαν εἰς τὴν διαταγὴν τῆς ἡμέρας. Κατὰ τὸ βράδυ ἠναγκάσθημεν νὰ παραι-

εῖν τὴν στολήν τοῦ λοχίου τοῦ ναυτικοῦ, ἡ ὁποία μοῦ ἦτο περιττὴ πλέον, διότι ἡ Γαλλία εἶχε συνθηκολογήσει.

Ἐσκόπευα ν' ἀναχωρῶ τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν διὰ τὴν Λαγκρούνην, διότι ἦμην ἀκόμη πολὺ ἀσθενεῖς καὶ εἶχα ἀνάγκην τῶν περιποιήσεων τῆς οἰκογενείας μου. Ἀλλὰ πρὶν ἀναχωρῶ, τὴν 10 Φεβρουαρίου, ὁ ἀντιναύαρχος μὰς διάταξε νὰ παραταχθῶμεν εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ ναυστάθμου διὰ νὰ μὰς ἀπογαρετήσῃ.

Ἡμεθα λοιπὸν ὅλοι εἰς τὸ ὀπλοστάσιον, οἱ ἄλλοι

• ΖΗΤΩ Η ΠΑΤΡΙΣ! •

(*18ε σελ. 156)

τῶσμεν τὸ χωριὸν τὸ ὅποιον μὲ τόσην γενναϊότητα εἶχομεν κυριεύσει.

Τὴν στιγμὴν ὅπου ἀνεχωροῦσαμεν, μολοῦντι ἡμῖν πληγωμένοι ἀπὸ τὰς λόγχας τῶν ἐχθρῶν μας, ἐνῶ ἐτοιμαζόμεν νὰ πυροβολήσω ἕνα ἱππέα μίαν σφαῖρα μ' ἐπλήξαμεν εἰς τὸ πλευρόν. Φίλοι μου, ὁ Ἄνοιτόκαρδος σας ἐξηπλώθη ἀναίσθητος κατὰ γῆς.

ΙΖ'

Μὲ μετεκόμισαν εἰς τὸ νοσοκομεῖον, ὅπου ἐγείνα καλὰ ἐξ αἰτίας τῆς δυνατῆς μου κρᾶσεως. Ἀνεχώρησα ἀπὸ τοὺς Παρισίους εἰς τὸ Χερβούργον διὰ νὰ

ναῦται καὶ ἐγὼ, καθαρυνόμενοι, περιμένοντες τὸν ἀρχηγόν μας.

Τὸν βλέπω ἀκόμη τὸν γενναῖον ἐκεῖνον ἀντιναύαρχον, μὲ τὰς ἀσπρὰς του φαβορίτας, μὲ τὴν ὄραϊάν του στολήν καὶ τὰ παράσημά του.

— Παιδιὰ μου, μὰς εἶπε, ἐφάνητε ἀληθινὰ παιδιὰ τῆς Πατρίδος, τὴν ἐτιμῆσατε μὲ τὴν γενναϊότητά σας ἢ τὸ λῆμα, τὴν ὁποίαν ἐδείξατε εἰς τὸ Βουρζέ, θὰ γράφῃ εἰς τὴν ἐνδοξοτέραν σελίδα τῆς ἱστορίας μας. Δίκαιον εἶνε ν' ἀνταμειφθῆτε.

Καὶ γλυκὰ χαμογελῶν ὁ ἀντιναύαρχος ἐπλησίασε πρὸς ἡμᾶς, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸν ὑπασπιστὴν του, ὁ ὅποιος ἐβαστοῦσεν ἐν σεντοῦκάκι ἡμῖν ὁ πρῶτος

τῆς σειράς μου πρὸς τ' ἀριστερά, καὶ ἦλθε καὶ ἐστάθη ἔμπρῳ μου.

— Νυθόκαε Φλαμπᾶ, ἡ Ἀνοικτόκαρδε, μοῦ εἶπε, ἡ Πατρίς σ' εὐχαριστεῖ!

Λέγων δὲ αὐτὴς τὰς λέξεις αἱ ὁποῖαι μὲ συνεκίνησαν ἔως εἰς τὰ βάθη τῆς καρδίας μου, ὁ ἀντιπύργος ἐκάρφωσεν εἰς τὸν γαλάζιον χιτῶνά μου μίαν κόκκινην ταινίαν, τὴν ὁποῖαν μόλις εἶδα, μὲ ἕνα σταυρὸν ὁ ὁποῖος ἔλαμψε μίαν στιγμὴν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς

μου καὶ ἔκαμε τὴν καρδίαν μου νὰ κτυπᾷ δυνατὰ ἤτο ὁ σταυρὸς τῆς Λεγεῶνος τῆς τιμῆς.

Εἰς τοιαύτας στιγμὰς εὐτυγίξει ὁ πλέον ἀτάραχος ἀνθρώπος τρέμει ὡς παιδίον.

Ἐσήκωσα ὑψηλὰ τὸν μᾶλλινόν μου σκούφον, καὶ μὲ φωτὴν συγκεκινημένην, καὶ μάτια γεμάτα δάκρυα ἐφώνησα:

— Ζήτω ἡ Πατρίς!

ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ

(κατὰ τὸ γαλλικὸν τῆς ΑΔΡΙΑΝῆΣ ΠΙΑΤΕΡ)

ΜΙΑ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΕΡΙ ΦΟΡΩΝ

Ἀγαπητέ μου Λεωνίδα,

Ἐλαβὸν τὴν ἐπιστολὴν σου καὶ εὐχαριστήθην μεγάλως. Σοῦ ἀπαντῶ, βλέπεις; αὐθημερόν, ἀλλὰ σήμερον δὲν θὰ σοῦ εἰπῶ τὰ συναθισμένας μας περὶ τῶν σχολείων καὶ τῶν μαθημάτων, ἀλλὰ κατὰ ἄλλο τὸν γνωρίζεις, τὸν κύριον Μιχάλη τὸν γείτονά μας, ὁ ὁποῖος ἐρχεται συχνὰ εἰς τὸ σπητὶ μας. Ὁμιλοῦν μὲ τὸν πατέρα μου καὶ τοὺς ἄλλους. Ἐγὼ δὲν λέγω τίποτε, ἀλλὰ μόνον ἀκούω. Χθὲς ἔλεγε μερικὰ πράγματα, τὰ ὅποια μοῦ ἐφάνησαν παράξενα δι' αὐτὸ θὰ σοῦ τὰ γράψω.

— Ἄ! πολλοὶ φόροι, πολλοὶ φόροι! εἶπε. Τί! ἐγὼ ὁ Μιχάλης, ὁ υἱὸς τοῦ Θωμᾶ τοῦ ἀγωνιστοῦ, νὰ πληρώνω φόρον διὰ τὸ σπητὶ μου, φόρον ἐπιτηδεύματος διὰ τὴν δουλειά μου, φόρον ἀπ' ἐδῶ, φόρον ἀπ' ἐκεῖ. Καὶ μόνον αὐτοὶ εἶνε; Γιατὸ φόρεμα ποῦ φορῶ, διὰ τὸ κερί ποῦ καίω, γιὰ τὴν ζάχαρην, γιὰ ὅλα πληρώνω γιὰ τὰ τελωνεϊκὰ ἂν πληρώνουν οἱ ἔμποροι, ἀπὸ τὴν ἰδική μας τὴν βράχην βγαίνουν πληρώνω γιὰ νὰ τρώω, πληρώνω γιὰ νὰ πίνω, πληρώνω γιὰ νὰ ἔχω φῶς, πληρώνω γιὰ νὰ κατοικῶ.

Ὁ κύριος Μιχάλης εἶχε θυμώσει, ἐκτυποῦσε τὸ χέρι του ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι. Νὰ τώρα κάνω ἕνα ταγάρω! ἔβαλαν καὶ εἰς τὸν καπνὸν φόρο, καὶ τὸν ἀγοράζουμε τρεῖς φορές ἀκριβώτερον ἀπὸ πρῶτα. Ἄ! νὰ σὰς πῶ, βρεθῆκα! γι' αὐτὸ ἔχουσαν οἱ γονεῖς μας τὸ αἷμα τῶν γιῶν νὰ γίνωμε βατίλειο καὶ νὰ πληρώνωμε τόσοις φόροις;

Ὁ πατέρας μου, τὸν ἀγαπᾷ πολὺ τὸν κύριον Μιχάλη, καὶ ἐπειδὴ ἦτο εἰς τὸ σπητὶ μας, δὲν ἠθέλησε νὰ τοῦ εἰπῇ οἱ δὲν ἦτο σωστὴ ἡ γνώμη του. Ἄλλ' ὁ θεὸς μου Ἄνδρέα, ὁ ὁποῖος ἦτο ἐκεῖ καὶ ἤκουσε ὅσα εἶπεν ὁ κύριος Μιχάλης, τοῦ εἶπε:

— Κύριε Μιχάλη, ἡ Ἑλλάς ἔχει ἀνάγκη νὰ παρασκευασθῇ διὰ νὰ εἶνε ἐτοιμὴ ὅταν ἔλθῃ ἡ στιγμή νὰ ἐλευθερωθῇ τοὺς ἀδελφούς μας. Χρειαζέται στρατιώτας, ἄλογα, κανόνια, πλοῖα. Αὐτὰ στοιχίζουν ἀκριβὰ. Διὰ νὰ μὴ φοβώμεθα ἀπὸ τοὺς κακοῦργους, μὲς χρειάζονται δικασταί, χωροφύλακες, ἔπειτα μὲς

χρειαζονται δρόμοι ἀπὸ μίαν πόλιν εἰς ἄλλην, διὰ νὰ εἶνε εὐκόλος ἡ συγκοινωνία. Μὲς χρειάζονται σχολεῖται, σχολεῖται πολλὰ, διὰ νὰ μάθουν οἱ Ἕλληνες γράμματα. Μὲ τὰ χρήματα ποῦ δίνουμεν ἡ κυβέρνησις τὰ πληρώνει ὅλα αὐτὰ. Νὰ, ἐγὼ ἔχω τὸ σπητὶ μου ἀσφαλισμένον εἰς τὴν ἀσφαλιστικὴν ἐταιρίαν, πληρῶω κήρυκας δραπετῶν δι' ἀσφάλιστρα τὸν χρόνον καὶ δὲν φοβοῦμαι μὴν κατ' ἀπὸ φωτιά. Τὸ ἴδιον εἶνε καὶ μὲ τοὺς φόρους. Οἱ φόροι ποῦ πληρώνουμεν εἶνε ὡς ἀσφάλιστρα εἰς τὸ ἔθνος, διὰ νὰ ζῶμεν χωρὶς φόβον, χωρὶς κίνδυνον καὶ νὰ κάμνωμεν ἡσυχία ταῖς δουλειὰς μας.

— Καλὴ, καλὰ, εἶπεν ὁ κύριος Μιχάλης, ὁ ὁποῖος ἔως ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἤκουε μὲ προσοχήν. Καλὰ. Μὰ ὅταν ἔβλεπες τὸ σπητὶ σου εἰς τὴν ἀσφάλειαν, ἔδωκες ὅσα ἠθέλας ἐκεῖνοι χωρὶς νὰ σ' ἐρωτήσουν;

— Ὁρί ἐσυμφωνήσαμεν εἶπεν ὁ θεὸς μου.

— Βλέπεις; εἶπεν ὁ κύριος Μιχάλης, κτευχαριστημένος, σὺ ἐσυμφωνήσας; ἀλλὰ ἡμεῖς ἐσυμφωνήσαμεν διὰ τὰς φόρους, μὲς ἐρωτήσαν ἂν θέλωμεν ἡ δὲν θέλωμεν νὰ πληρώσωμεν τόσο; Κατάλαδες τώρα πῶς δὲν εἶνε τὸ ἴδιο οἱ φόροι μὲ τὴν ἀσφάλειαν;

— Καὶ ὅμως εἶνε τὸ ἴδιο καὶ ἀπαράλλακτο! καὶ σὺ ἐσυμφωνήσας μὲ τὴν κυβέρνησιν τοὺς φόρους, καὶ σένα σ' ἐρωτήσαν!

— Μ' ἐρωτήσαν ἐμένα; τί λέε; ἀδελφέ, μίλι καλὰ.

— Σὲ παρακαλῶ, εἰπέ μου, ποῖοι ψηφίζουν τὸν προϋπολογισμόν, δηλαδὴ τὸ ποσὸν τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ εἰσπράξῃ καὶ νὰ ἐξοδεύσῃ ἡ Ἑλλάς; Οἱ βουλευταί; Ἀλλὰ τοὺς βουλευτάς ποῖος τοὺς ἐλέγχει; Σὺ κ' ἐγὼ καὶ ὁ ἄλλος. Ἐχεις καὶ σὺ εἰς τὴν Βουλὴν δύο τρεῖς βουλευτάς τοὺς ὁποῖους ἐξελέξες καὶ οἱ ὁποῖοι σὲ ἀντιπροσωπεύουν καὶ συζητοῦν δι' ὅσα ἐξοδεύει τὸ Κράτος. Αὐτοὶ προσέχουν τί γίνονται τὰ χρήματα τοῦ ἔθνους, καὶ ἐν ἀνάγκη κάμνουν παρατηρήσεις εἰς τὴν κυβέρνησιν καὶ ἀφοῦ ἐξοδευθῶν τὰ χρήματα, ἔχουμεν τὸ Ἐλεγκτικὸν Συ-

νέθριον τὸ ὁποῖον ἐξελέγχει τοὺς λογαριασμούς, ἂν πραγματικῶς ἐξοδεύθησαν τόσα χρήματα.

Ὁ κύριος Μιχάλης, ὁ ὁποῖος εἶνε κίπως πεισματάρης, ἔπινε τὸ σιγῶν του χωρὶς νὰ εἰπῇ τίποτε, διότι δὲν ἠθέλε νὰ φανῇ ὅτι τὸν ἐνίκησαν εἰς τὴν συζήτησιν ὁ θεὸς μου, ὁ ὁποῖος ἦτο νεώτερος ἀπ' αὐτόν.

Ἐγὼ δέ, ὁ ὁποῖος τὰ ἔχω ἀκούσει ὅλα, ἔλεγα μὲ τὸν γοῦν μου.

— Ὁ θεὸς μου ἔχει δίκαιον! αὐτὰ ὅλα μὲς τὰ

διδάσκουν τώρα εἰς τὸ σχολεῖον καθὼς φαίνεται, εἰς τὸν καιρὸν τοῦ κύριου Μιχάλη αὐτὰ τὰ πράγματα δὲν τὰ ἐμάνθαναν εἰς τὰ παιδιά. Δὲν ἔκαμναν διόλου καλὰ. Καὶ σὺ αὐτῆς τῆς γνώμης δὲν εἶσαι;

Σὲ ἀσπάζομαι ὁ φίλος σου

Ἀλεξάνδρος Γρηγοράς

Διὰ τὸ πιστόν τῆς ἀντιγραφῆς

ΦΙΛΙΣΤΩΡ.

Ο ΧΟΡΟΣ ΤΩΝ ΧΕΛΙΔΟΝΩΝ

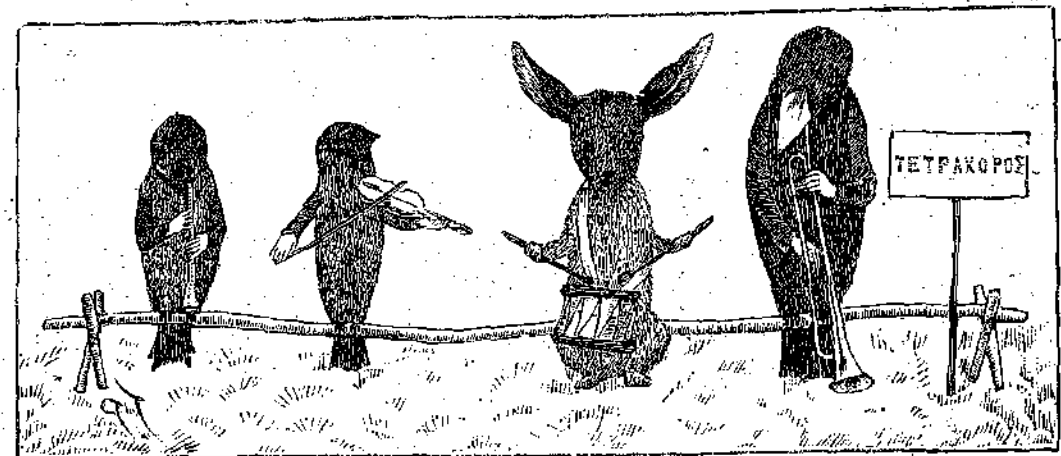
Ἦτο μίαν φορὴν μίαν κυρὰ Χελιδόνα ἡ ὁποία εἶχε πολλὰς ὠρχίας θυγατέρας.

Μίαν ἡμέραν, ὅπου αἱ Χελιδόνες ἐφάνησαν φρονίμα, ἡ μητέρα των ταῖς εἶπε:

— Διὰ νὰ σὰς ἀνταμείβω, θὰ δώσω χορὸν εἰς ὅλα τὰ πουλιὰ τὰ ὅποια γνωρίζομεν. Ἡ κυρὰ Χελιδόνα νὰ κατοικοῦσεν εἰς μίαν εὐμορφη φωλεάν, κίτω ἀπὸ τὴν στέγην τοῦ μικροῦ σπητιοῦ τοῦ δασοφύλακος! ἐπει-

σικούς καὶ νὰ ἔλθουν αὐριον εἰς τὸ σπητὶ τῆς διὰ νὰ πικίσουν καὶ χορεύσουν αἱ θυγατέρες τῆς. Ὁ κύριος Σπίτιος τῆς ὑποσχέθη νὰ καταρτίσῃ μίαν ὀρχήστραν ὅπως πρέπει καὶ ἡ κυρὰ Χελιδόνα ἐπέστρεψεν εἰς τὴν φωλεάν τῆς διὰ νὰ ξεκουρασθῇ ὀλίγον.

Εἰς τὸ διάστημα τοῦτο ὁ κύριος Χελιδόνης εἶχε προσκαλέσει τοὺς χορευτάς. Ἐκείνην τὴν ἑσπέραν ὅλοι ἐκοιμήθησαν ἐνωρίτερον ἀπὸ τὸ συνειθισμένον διὰ νὰ

ἘΠΙ ΕΝΟΣ ΜΕΓΑΛΟΥ ΚΑΛΩΟΥ ΒΘΑΙΝΕΤΟ Η ΟΡΧΗΣΤΡΑ

δὴ ἡ αἴθουσά τῆς δὲν ἦτο μεγάλη ἐξέλεξεν ἕν δένδρον, μὲ καταπράσινα φύλλα, καὶ ἀπεφάσισε νὰ χορεύσουν ἐκεῖ.

Ἐπειτα ὑπῆγε καὶ παρήγγειλε τὸ δαίτην εἰς ἕνα ξενοδόχον, τὸν κύριον Κούινελον, ὁ ὁποῖος ἦτο μοναδικὸς εἰς τὸ νὰ ἐκλέγῃ τὰ ὠραία φαγητά.

Ὁ κύριος Κούινελος κατοικοῦσεν κίτω ἀπὸ μίαν βελανιδιά, καὶ ἐπάνω εἰς αὐτὴν ἐκάθητο ὁ κύριος Σπίτιος, ὁ ὁποῖος ἐπικίε κλαρινέτο ὅλην τὴν ἡμέραν.

Ἡ κυρὰ Χελιδόνα ἐπέταξεν ἔως εἰς τὴν κατωίαν του καὶ τὸν παρκαλέσει νὰ εὐρῇ μερικὸς μου-

μένουν ἐξυπνοὶ τὴν ἀδόλοχον νύκτα διότι τὰ πουλιὰ σπανίως διασκεδάζουν τὴν νύκτα, κοιμῶνται ἑνωρίς καὶ διασκεδάζουν περισσότερον μὲ τὸν ἥλιον παρὰ μὲ τὰ ἄστρον κατ' ἐξάφρσιν ὁ κύριος Χελιδόνης καὶ ἡ κυρὰ Χελιδόνα ἐδίδον νύκτα ἐκεῖνον τὸν χορὸν.

Τὴν ἐπαύριον, αἱ Χελιδόνες ἀπὸ τὴν ἀνυπομονησίαν των ἐπέταξαν ἔως εἰς τὸ δένδρον. Τίποτε ἐκτακτὸν δὲν ἐφαίνετο ἀκόμη, ἔπρεπε νὰ περιμένουν τὸ βράδυ.

Ἀλλ' ὅταν ἐνύκτωσε τί εὐμορφη ὅπου ἦτο!

Ο κύριος Κούνελος είχε φροντίσει δι' όλα. Παρήγγειλε και ήλθαν αι πυγολαμπίδες των βάλτων και τας διέταξε να τοποθετηθού· επάνω εις τα φύλλα της αίθουσης· του χορού, διά να φωτίζον. Είς τὸ βάθος ἐπὶ ἐνὸς μεγάλου κλάδου ἐφαίνετο ἡ ὄρχηστρα, ὁ κ. Σπίνος μετὰ τὸν ἐξουσιδὸν του, ἡ Ἄηδων, πρῶτον βιολὶ τοῦ δάσους, ὁ κύριος Κόραξ ὁ σαλπικτής και ὁ Κούνελος, ὁ ὁποῖος ἐπαίξει τὸ τύμπανον.

Ἐπαρμέναν τοὺς χορευτὰς διὰ νὰ ἀρχίσωσι τὸν τετράχορον.

καὶ πολλοὺς αὐτοβίλους (βάλες) κατέβησαν νὰ δειπνήσουσι εἰς τὴν ὄχθιν ἐνὸς ποταμίου.

Τὶ δείκνον ἦτο ἐκεῖνοι! καὶ τί ὠραία φαγητὰ! τί μυζηταὶ καλομαγειρευμέναις και κοινουπια τηγανισμένα και σπόροι και ὀπωρικά γλυκὰ ὡσάν ζάχαρι!

Ὡς φλυτζάνι ἐμεταχειρίζοντο λεπτοκάρυα κομμένα εἰς δύο, τῶν ὁποίων τὸ μέσα τὸ ἐφαγεν ὁ Κούνελος· βλατανίδα ἐχρησίμευσεν ὡς ποτήρια ἢ τράπεζα ἦτο κταστολισμένη, και παντοῦ ἦσαν σκορπισμένα φύλλα τριανταφύλλων.

Τοιοῦτος χορὸς δὲν δίδεται βέβαια συχνὰ και αἰ

Ο Κ^{ος} Χελιδονη με μαυρον φορεμα, με ασπρον γελεκον τους παρουσιασεν εις ταις κοραις του*

Οἱ χορευτὰι ἦλθαν ἑνωρὶς και ὁ κ. Χελιδῶνης, με μαυρον φορεμα με ασπρον γελέκον, τοὺς παροῦσιασεν εἰς τὴν γυναῖκά του και εἰς τὰς κόραις του: τὸν κύριον Σπουργίτην, ἀξιωματικὸν τοῦ ἱππικοῦ, τὸν κύριον Φλάωρον ὅστις ἐφοροῦσε κίτρινα γάντια. Εἰς τὸν χορὸν εἶνε και οἱ ἐξάδελφοι τῶν χελιδῶνων και ἕνας Καλόγιαννος, ὁ ὁποῖος εἶχε τὴν ἀξίωσιν νὰ τὸν νομίζουσι ἀγγλον ἀξιωματικόν.

Ὁ χορὸς ἤρχισε! Αἱ χορευτριάρι ἦσαν ἐλαφραὶ ὡς πτερὰ και εἰ χορευτὰι πολλὴ περιποιητικῶ.

Κατόπιν ἀπὸ πολλοὺς τετραχόρους (καδρίλλιας)

μικροὶ χελιδῶνες ποτὲ δὲν δισοκέδασαν τόσοσ πολλὸ.

Ὅταν ἐξημέρωσε, τὰ πουλιὰ ἀπεχωρίσθησαν, τὸ ὁποῖον δὲν τὰ ἐμπόδισε νὰ πετάξουσ ὅλην τὴν ἡμέραν ὄπως συνήθως.

Ἄλλ· ὁ κύριος Κούνελος, ἐπιστρέψας εἰς τὸ δωμάτιόν του, ἀπεκοιμήθη γλυκὰ πολλὰς ὥρας.

Πρέπει, χάριν τῆς ἀληθείας νὰ εἴπωμεν ὅτι αὐτὸς ἕκαστος ἕκαστος ὅσον θόρυβον, ὅσον ὄλοι οἱ ἄλλοι μαζί· ἔκτυποῦσε πολλὴ δυνατὰ τὸ τύμπανον και τὰ ποδαράκια του εἶχαν κατακουρασθῆ.

(Μ(μῆσις) ΦΙΛΟΜΗΛΑ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Μανωλάκης πρῶτ' πρῶτ', μετὰ τὸ ὄπλον ἐπ' ὤμου, ἐεχίνησε γιὰ τὸ κενῆ· ἀλλ' ὡς ἐλασμένος ὄπου εἶνε εἰς ὅλα του, ἐλησμένησε νὰ πάρη μαζί του πυρίτιδα.

Δίφνης ἕνας λαγὸς ἐσεπιέτιται ἀπ' ἐμπρός του, ἕνας λαγὸς καλυφρμένος. Μετὰ ὅλην τὴν γρηγοράδα ὁ Μανωλάκης ὑψάνει τὸν λόκον τοῦ ὄπλου και σημαδεύει.

— Μὰ τί ἀμίσις αὐτοῦ, ἀφηρημένε, τοῦ λέγει ὁ σύντροφοῦ του, τὸ ὄπλον σου δὲν εἶνε γεμῆτο.

— Σιωπα, ἀνόητε, ἀποκρίνεται ὁ Μανωλάκης; και ποῦ τὸ ἔχει ὁ λαγὸς πῶς δὲν εἶνε γεμῆτο.

Ἐστὴλη ἀπὸ τῆς Γραίας, Ἀριός.

Ἐνώπιον τοῦ Παυλάκη διεγούονται ὅτι ὁ κόραξ ζῆ διακόσια ἔτη.

Καὶ ὁ Παυλάκης στρεφόμενος πρὸς τὴν μητέρα του:

— Μητέρισσα μου, λέγει, νὰ μοῦ ἀγοράσης, σὲ παρακαλῶ, ἕνα κόρακα γιὰ νὰ ἰδῶ ἂν εἶνε ἀλθθεια ὅτι ζῆ τόσο χρόνια.

Ἐστὴλη ἀπὸ Ἐλευθερίας Πετρίδου.

Εἰς χωρικοὺς πρῶτην φοράν ἔλθων εἰς τὰς Ἀθήνας, πλησιάζει ἐν ἑκ τῶν παιδίων τὰ ὁποῖα ἐπαίον εἰς τὴν πλατείαν τῆς Μητροπόλεως.

— Τί εἶνε αὐτό; ἐρωτᾷ δεικνύων τὸ μέγα ὠρολόγιον τῆς ἐκκλησίας;

— Αὐτὸ εἶνε; ἀπαντᾷ τὸ παιδίον δὲν τὸ βλέπει; εἶνε μῦθος!

Ὁ χωρικός, ὁ ὁποῖος δὲν ἐστερεῖτο νοημοσύνης, και ὁ ὁποῖος ἐνόησεν ὅτι ἐνεπαίχθη, ἀπεκρίθη:

— Ἄ! τώρα λοιπὸν ἐκατάλαβα γιὰτί εἶνε τόσο γαιδούρια ἰδῶ τριγύρω μιλῶμένα!

Τίς ἐκ τῶν δύο ἔπεισεν εἰς τὴν παγίδα;

Ἐστὴλη ἀπὸ τοῦ Κωδικοκροῦτου.

Ἐστὴλη ἀπὸ τοῦ Ζωολογικοῦ.

Ἡ τετραετής Ἑλένη προσπαθεῖ νὰ ἡσυχάζη τὸν μικρὸν, τριῶν μηνῶν μῆλες ἀδελφὸν της, ὁ ὁποῖος κλαίει ἀκατάπαυστα.

— Δὲν μοῦ λές, μαμά, τοῖος μᾶς τὸν ἐφερε τὸν δρακουλῆ; ἐρωτᾷ.

— Ὁ Θεὸς, παιδί μου, μᾶς τὸν ἔστειλε, διὰ νὰ παίξης μαζί του.

— Ἄ! νκί, καταλαβαίνω· ἐλαίγε, φαίνεται, πολλὸ κ' ἐκεῖ πάνω, και μᾶς τὸν ἔστειλε νὰ τὸν ἐφορτάωθ.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ»

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Ὡς και διὰ τοῦ προλαβόντος φυλλαδίου τοῦ Σεπτεμβρίου ἀνηγγεῖλαμεν τὰ φυλλάδια τοῦ Νοεμβρίου και Δεκεμβρίου τοῦ λήγοντος ἔτους 1884 ἢ ἐκδοθῶσιν ἐντὸς τοῦ Ἰανουαρίου 1885· ἢ ἀπροτιμηθῆ ὅμως τούτων ἢ ἐκδοσις τοῦ πρώτου ἴσως δὲ και τοῦ δευτέρου φυλλαδίου τοῦ Ἰανουαρίου 1885. Παρακαλοῦνται λοιπὸν οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ λαμβάνωσι και κατὰ τὸ ἔδδομον αὐτῆς ἔτος 1885 τὴν ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ νὰ ἀνανεώσωσιν ἐγκρίτως τὴν συνδρομὴν των ἀποστέλλοντες ἡμῖν τὸ ἀντίτιμὸν αὐτῆς, ἦτοι φρ. 5 οἱ ἐν Ἑλλάδι και ἀργ. φρ. 6 οἱ ἐν τῷ ἐξωτερικῷ διότι ὡς πάντες βεβαίως οἱ συνδρομητὰι μας γνωρίζουσιν ἤδη ἢ ἐκδίδωται δις τοῦ μηνὸς ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ.

Ἡ πῖσις γνωστοποιούμεν και εἰς τοὺς συνδρομητὰς τῆς ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ» ὅτι ὁ καθυστερούμενος τόμος τῆς δευτέρας ἐξαμηνίας τοῦ 1884 ἢ ἐκδοθῆ κατὰ Φεβρουάριον τοῦ 1885, παρακαλοῦνται δὲ οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ λαμβάνωσι και κατὰ τὸ 1885 τὴν ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΝ νὰ ἀνανεώσωσι τὴν συνδρομὴν αὐτῶν.

Ἐρωτᾷς ἀκόμη ἂν μ' ἐυχαριστοῦν ἀπιστολαί σου, Σπαρτεῖταις Γοργῶ; Αἱ εὐτυχέστεραι στιγμαὶ τῆς ζωῆς μου εἶνε ὅταν κλεισμαι καταμόναχη εἰς τὸ γραφεῖόν μου και διαβάσω τὰς ἐπιστολάς τῶν μικρῶν μου φίλων, οἱ ὁποῖοί μου φαίνεται ὅτι με περιτριγυρίζουν εὖθυμοι, ζωηροὶ και ἀνυπόμονοι ν' ἀκούσουν τὴν ἀπάντησίν μου· ὅσον περισοτέρη εἶνε αἱ ἐπιστολαί, τόσοσ περισσοτέρον διαρκεῖ ἡ εὐτυχία μου. Ἀς σφιχθώμεν λοιπὸν τὰ χεῖρα μας και ἄς εἰσμεθ ἀχώρισται φίλοι.

Δὲν ἐπρεπε νὰ ἀνηυχήθῃ διὰ τὴν ζωὴν τοῦ Ἀναικτεκάρδου, Σπαρτεῖταις Ἀργυλεῶντε ἀφοῦ μόνος του με διεγίεται πὴν ἱστορίαν του ἐπρεπε νὰ μαντευθῆσε ὅτι εἶχε σωθῆ εἰδεμῆ πῶς θὰ μπορούσε νὰ μᾶς τὴν διεγηθῆ! Τὶ ἐτρέβηθε ὅμως

ὁ καυμένος, εἰ; ἀλλὰ και πῶς ἀντημοίθη! και χωριστὰ ἢ τὴν ἀγάπην ποῦ τοῦ ἔχουσ ὄλοι οἱ συνδρομητὰι μου. Ἄξιζε, μὰ τὴν ἀλθθειαν, νὰ εἶνε καλὸς κανεῖς!

Τὸ Σεαθερὸν Νέφος θὰ φυλῆθῃ τὴν ὑπόχρεσίν του; ἀπεφάσισα, λέγει, νὰ καταγίνεται και αὐτὸ εἰς τὰς λύσεις τῶν Πνευματικῶν ἀσκήσεων, ἔνυγε! καλὸ ὄραμα ἢ ἀπόφασις σου, φίλε μου· θὰ τὴν μνηθῶν και ἄλλοι.

Ὅλοις τοὺς φίλους μου τοὺς ἀγαπῶ ἔξισον, Ἄνθος τῶν Λειμῶνων· διατὶ νὰ ἔχῃς παρὰπαντα; μήπως ἐδημοσίευσαι ἀλληλογραφίαν τὸν Ἀύγουστον και δὲν εἶπα τοὺς ἀσπασμούς σου εἰς τὴν Δευκὴν Περιστέρην, τὴν Μικρὰν Δουκίσασαν και τὴν Ἑθελόκαμον Ἀθηῶν; Ἐλκ τώρα, φίλος μου φίλος τοὺς μικροὺς ἀδελφούς σου και στείλε μοὺ ἄλλα αἰνίγματα, διότι τοὺς συλλαβογράφους ἐπὶ τῶν λέξεων Ἀθηνικὶ και Ἀνακίθηνη τοὺς ἔχω δημοσιεύσει.

Τὸ ψευδώνυμον Ροδόδακτυλος ἦδὲ ἀνίκη εἰς ἄλλην φίλην μου, προσφιλεστάτη Ναταλία Δ· Ἄλλο ψευδώνυμον νὰ ἐκλέξῃς και νὰ μοῦ γράψῃς συχνὰ.

Ἡ Ἄδρα τοῦ Ὀρφῆως λυπεῖται θταν δὲν δημοσιεύω ἀλληλογραφίαν και χαίρεται θταν δημοσιεύω ἢ ἀλληλογραφία μου, βλέπει, ἐμοιάζει μετὰ τὸ τῶρον τῆς λύρας τὸ ὁποῖον ἔλλοτε τὴν κάμνει νὰ βγάθῃ θλιβεροῦς ἡχοὺς και ἔλλοτε φαιδραῖς Σήμερον ἢ Ἄδρα τοῦ Ὀρφῆως θὰ χαρῆ, καθώς και οἱ φίλοι της Ἀρμόδιος και Ἀριστογότων, τοὺς ὁποίους ἀσπάζεσαι.

Ἐν και μόνον βιβλίον εἰζέρου ποῦ νὰ ἔχῃ ὄλο μύθους με στίχους, Ἐλληνητικὴ Σήμαλα· ὀνομάζεται ΜΥΘΟΙ ὑπὸ Παναγιώτου Ι. Φέρμου και περιέχει 32 μύθους κομφοτάτους, και με τὴν χάριν γραμμένους ὡστε ὁ καθένας εὐκολότατα μπορεῖ νὰ τοὺς ἀποστηθίσῃ. Οἱ ΜΥΘΟΙ τοῦ κ. Φέρμου εἶνε ἐν ἀπὸ τὰ ὀλίγα βιβλία ἐκ τῶν ὁποίων δύνανται οἱ ἑλληνοπαῖδες νὰ σχηματίσωσιν τὴν βιβλιοθήκην των. Τιμᾶται δρ. 1,50 και ἐπὶ ἐκλεκτοῦ χαρτοῦ δρ. 3.

Βέβαια; Μικρὰ Χρυσᾶλλῆς, ὅσον μακρὰν και ἂν ὑπέχρησ δὲν σὲ λησμονῶ ἢ σὲ ἐνημοῦμαι πάντοτε.

Ἀπὸ τὰ χρήματα ποῦ εἶχε μακεῦσει διὰ νὰ ἀγοράσῃ παινιδία ἢ Πηγελοπὴ Διογενίδου ἔστειλε δρ. 1,50 διὰ τὸ «Ταμεῖον ὑπὲρ τῶν ἀπάρων μαθητῶν». Αὐτὸ εἶνε ἀληθινὴ θυσία και ἀξίζει ἕνα μεγάλον μετῆλον ἔπαινον.

Πολὸ λυποῦμαι διότι και σήμερον δὲν ἔχω θῆσιν νὰ ἀπαντήσω εἰς ὄλους ὅσοι μου ἔγραψαν. Νὰ μὴ νομίσητε ὅτι σὰς λησμονῶ, μικροὶ μου φίλοι· ἔχω τὰς ἐπιστολάς σας ἐπάνω εἰς τὸ γραφεῖόν μου και θὰ σὰς ἀπαντήσω εἰς τὸ ἄλλο φύλλον. Νὰ μὴ νομίσητε λοιπὸν ὅτι σὰς λησμονῶ ὅσοι δὲν ἔχετε σήμερον ἀπάντησίν μου. Σὰς ἀγαπῶ ὄλους.

ΤΑΜΕΙΟΝ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΑΠΟΡΩΝ ΕΠΙΜΕΛΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ ΚΑΙ ΜΑΘΗΤΡΙΩΝ

ΛΟΓΟΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΕΩΣ ΤΩΝ ΚΑΤΑ ΤΟ ΕΤΟΣ 1884 ΣΥΝΕΙΣΦΟΡΩΝ

Αι μέχρι τῆς 30. Αὐγούστου 1884 κατατεθεισὴ ἐν τῷ Γραφείῳ τῆς «Διαπάλασσης» συνεισφοραὶ συμ-
ποσούνται κατὰ τὸ ἐν τῷ φυλλαδίῳ τοῦ παρελθόντος Αὐγούστου δημοσιευθέντι ἔκτῳ
δελιτίῳ εἰς:

Κατέθεσαν δὲ πρόσθεν κατὰ μῆνα Σεπτεμβρίου αἱ δεσποινίδες:

Πηνελόπη Αχ. Διογενίδου, Ναυπλίου	φρ.	150		
Μαρία Σοφίδου, Κωνσταντινουπόλεως	»	1	2	50
Σύνολον συνεισφορῶν κατὰ τὸ ἔτος 1884	φρ.	75		50

Ἀπέναντι τοῦ ποσού τούτου ἐστλήσαν 37 τόμοι τῆς «Διαπάλασσης» τοῦ 1883
πρὸς τοὺς ἑξῆς:

α' Πρὸς τὸν ἐν Ἀθήναις Σύλλογον πρὸς διαδοχὴν τῶν Ἑλ-
ληνικῶν Γραμμάτων, ὅπως διανεμηθῶσιν εἰς ἀπόρους ἐπιμελεῖς μαθη-
τάς ἐν Μακεδονίᾳ. . . . . Τόμοι 15

β' Πρὸς τὸν ἐν Ἀθήναις φιλολογικὸν Σύλλογον Παρνασσῶν,
ὅπως διανεμηθῶσι μεταξύ τῶν ἐπιμελεστέρων μαθητῶν τῆς Σχολῆς τῶν Ἀπό-
ρων Παιδῶν. . . . . » 10

γ' Πρὸς τὸν ἐν Ἀθήναις Σύλλογον τῶν Μικρασιατῶν, ὅπως
διανεμηθῶσιν εἰς ἀπόρους ἐπιμελεῖς μαθητῆς ἐν Μικρᾷ Ἀσίᾳ. . . . . » 12

Ἐν ὅλῳ ἐστάλησαν. . . . . τόμοι 37

πρὸς φρ. 250 καὶ μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν ἐκπτώσεως 20% πρὸς φρ. 2 ἕκαστος τόμος φρ. 74 —
Ἐπόλοιπον μεταφερτέον εἰς τὸ «Ταμεῖον ὑπὲρ τῶν ἀπόρων μαθητῶν» τοῦ 1885 φρ. 1 50

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

150. Ἑλλησποδύμφωνον. ἦ—ἀ—ἀ—ἦ—το—ε—α—
—ε—δ—ε—ἦ—δ—ἀ—ε—δ—ἦ—α—ε—ε—ε—α—
—ἀ—ὦ—α—α—ω—ἰ—ὦ—ἰ—ε—ε—ἰ—α—
—ἦ—ὦ—α—α—ω—ἦ—ἦ—δ—α—ου—ε—ε—α—α—α—α.

Ἐστάλη ἀπὸ τῆς Εὐφροσύνης Σ. Παπαδοπούλου.

151. Συλλαβόγραφος.
Πρόθεσις εἶμι τὸ πρῶτον, πρόθεσις τὸ δευτέρον μου.
Πάλιν πρόθεσις τὸ τρίτον, πρόθεσις τὸ σύνολόν μου.
Ἐστάλη ἀπὸ τῆς Ἀγγελίνας Σ. Εὐσεβίου.

152. Ἀεξίγραφος.
Ποταμὸς μεγάλος εἶμαι
Καὶ ἐν τῇ Ἑυρώπῃ κείμαι.
Ἄν ἐκ βίβης τὴν οὐρανὸν μου ἀποκόψῃς τὴν μεγάλην,
Μ' ἀπορίαν σου θὰ ἴδῃς καὶ ὑπάρχει οὐρά πάλιν.
Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Κωνσταντίνου Σ. Κωνσταντινοῦ.

153. Ἀεξίγραφος.
Ὅπως εἶμαι ἂν μ' ἀφήσῃς εἶμαι ἡσιπερὸς μεγάλη,
Ἐἴς ἢν ἐστὶσαν ἐκατόμβη ἀποικίαν των αἰ Γάλλοι.
Ἄν ἡ κεφαλὴ μου παύσῃ εἰς τὸ σῶμα μου ν' ἀνήκη,
Ὅσοι δὴ σὸτε μὲ ἴδῃ τὸν καταλαμβάνει φρίκη.
Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Παναγιώτου Σ. Παναγιώτου.

154. Ἀίνιγμα.
Μ' ἔχουν ἄνθρωποι καὶ ὄψι, δένδρα, λίθοι καὶ βουναὶ
Καὶ πᾶν ὄν ἐπὶ τοῦ κόσμου
Ἐκτὸς μόνου τοῦ πατρὸς μου
Ὅ ὅποιος εἰς τὰ ὄντα ἀντιπύριζον μὲ γένου.
Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Δημήτριου Κουκούλου Κου Παναγιώτου.

155. Πρόβλημα. Ἐχομεν καὶ οἱ δύο ποσότητά τινα
μῶλον ἕκαστος. Ἐάν σοὶ δώσω ἐν ἐκ τῶν ἰδικῶν μου, θὰ
ἔχῃς ὅσα καὶ ἐγὼ ἐάν μοι δώσῃς ἐν ἐκ τῶν ἰδικῶν σου, θὰ
ἔχω διπλάσια ἀπὸ ἐσέ.—Πόσα μῆλα ἔχομεν ἕκαστος;
Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Κωνσταντίνου Σ. Κωνσταντινοῦ.

156. Ἀπροσπέλας. Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ἑπτο-
μῶνων πέντε λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα νήσου.
1. Οὐράνιον σῶμα. 2. Σχῆμα γεωμετρικόν. 3. Ὄνομα
θεοῦ. 4. Ἰδιότης τὴν ὅποιαν μόνον ὁ Θεὸς ἔχει. 5. Ὑπο-
διαίρεσις τοῦ χρόνου.
Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Σπυρίδου Σ. Σπυρίδου.

Διὰ τοὺς μανθάνοντας τὴν γαλλικὴν.
157. Charade.
Mon premier est le contraire de dur,
A nos lits, quant à moi, j'aime assez qu'on l'applique
Pour mon second, c'est terme de musique
Mon tout de la douceur est un emblème pur.

Δι' ἄδους ἐστὶν ἐν τῷ προηγουμένῳ φυλλαδίῳ πνευματικῶν ἀσκήσεων καὶ τῶν ὀνομαζομένων εὐ-
ρότων αὐτὰς συνδρομητῶν θὰ δημοσιευθῶσιν εἰς τὸ προσεχές φυλλαδίον τοῦ Νοεμβρίου.